

Arrest

nr. 222 870 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WOUTERS
Kaboutermansstraat 49
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH *loco* advocaat D. WOUTERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn verblijf in het dorp Zeraney in het district Qarghayi van de provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan zijn beweerde vluchtmotieven die er zich zouden hebben afgespeeld.

Verzoekers volgend verzoek werd door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard.

Verzoeker tekende geen beroep aan tegen voormelde beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn herkomst uit voormelde regio en in de door hem voorgehouden problemen.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een petitie aan het district van Qarghayi als attestatie van zijn herkomst, zijn taskara en een attest van registratie als stemgerechtigde.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat in de bestreden beslissing louter geargumenteed wordt met vermoedens en geen bewezen feiten, gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onmiskenbaar dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, waardoor dergelijke documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Te dezen dient bovendien in herinnering gebracht te worden dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek niet aannemelijk heeft gemaakt tot aan zijn vertrek naar Europa te hebben gewoond in het dorp Zeraney in het district Qarghayi van de provincie Laghman gelet op zijn uitermate gebrekkige verklaringen over zijn leven in Afghanistan en zijn beweerde herkomstregio. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker een beperkte kennis heeft van dorpen die zich in de directe omgeving van Zeraney bevinden, (ii) verzoeker niet in staat was om op een eenduidige manier verklaringen af te leggen over het provinciecentrum van Laghman en het districtscentrum van Qarghayi, (iii) verzoeker nauwelijks kennis bleek te hebben van belangrijke personen in zijn district of provincie, (iv) verzoeker niet weet wanneer de laatste presidentiële verkiezingen hebben plaatsvonden, (v) verzoeker slechts in beperkte mate informatie kon geven over incidenten die zich in zijn directe leefomgeving hebben afgespeeld, (vi) verzoekers kennis van de Afgaanse kalender een gebrekkige en weinig doorleefde indruk maakte, en (vii) op verzoekers repatriëringsdocument uit het Verenigd Koninkrijk vermeld staat dat zijn adres in Afghanistan Kabul is.

Vermits verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijf in de regio van het dorp Zeraney over het geheel genomen niet geloofwaardig kan worden beschouwd, kan de Raad verzoekers herkomst en problemen niet als bewezen beschouwen enkel op basis van een petitie, een taskara, en een attest van registratie als stemgerechtigde, welke slechts relatieve bewijswaarde hebben. Wat betreft het attest van registratie als stemgerechtigde wordt in de bestreden beslissing daarbovenop nog opgemerkt dat verzoeker in het verleden amper amper informatie kon geven over de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan: "Zo kon u niet aangeven wanneer deze hebben plaatsgevonden. U verklaarde dat men toen niet kon stemmen in het dorp Zeraney, terwijl uit de beschikbare informatie op het CGVS bleek dat dit wel mogelijk was in de school van het dorp (verslag CGVS 19/10/2017, p. 20). Opvallend is dat u nu een attest van registratie als stemgerechtigde voorlegt waaruit blijkt dat u zich geregistreerd heeft in de moskee van Zerani of Zeraney. Dat u in het kader van uw eerste verzoek niet kon aangeven wanneer de laatste verkiezingen waren noch waar gestemd kon worden in het dorp Zeraney, en nu een attest van registratie als stemgerechtigde voorlegt, is dan ook weinig serieus te nemen."

Behalve het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane opmerking dat dit attest niet gedateerd is en dus geen enkel bewijs vormt voor een recent verblijf in de regio.

Wat de taskara betreft, merkt de Raad nog op dat verzoeker dit document reeds in het kader van zijn eerste verzoek heeft neergelegd waarvan de commissaris-generaal overigens ook toen oordeelde dat

dit document niet in staat was de gedane appreciatie betreffende de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst te wijzigen.

4.2. Waar verzoeker oppert dat hij door zijn verblijf hier gedurende bijna twee jaar een doelwit wordt in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er enige tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf hier in België (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de regio van het dorp Zeraney district Qarghayi in de provincie Laghman heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincies Kandahar en Laghman en een duiding van voormelde provincies op de kaart, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2019, voert verzoekende partij aan dat haar regio van herkomst onveilig is en zij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar regio van herkomst onveilig is en zij niet kan terugkeren naar Afghanistan, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.2. Waar verzoeker oppert dat hij door zijn verblijf hier gedurende bijna twee jaar een doelwit wordt in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er enige tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf hier in België (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.*

4.3. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de regio van het dorp Zeraney district Qarghayi in de provincie Laghman heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincies Kandahar en Laghman en een duiding van voormelde provincies op de kaart, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS